

Mindig búcsúzunk

Rilkét olvasva újra

*„Bármit is teszünk olyanok vagyunk
mint aki útra kél s a végső dombról
még egyszer visszanéz a völgyre
örökös búcsúzás az életünk!”
(Rilke, Nyolcadik duinói elégia)*

A tárt szemű állatokra gondolok
ők nem tudnak semmit a halálról
mi mindig a múltba tekintünk
mégis beleütközünk újra meg újra

Mi vár ránk a magas falon túlra:
a végtelen Nyitott vagy a jeges Úr?
az örvénylő Sötét a síkos Semmi
avagy a Teljesség: a puha Anyaöl?
Szorongunk nyögve mint ki szül
mert bizony vele szenved magzata
mikor vajúdik a várandós anya
Milyen lesz a második születés
ha beleszakadunk a Létteljességbe?

Angyalod szól:
„Ne a múltba nézz fordulj előre
ne a gyermekora a jövőre
tekints ott várnak új csodák!
A múlt elillant a jövőt még várod
a jelenben kis nyílás minden óra
ne az úrben keresd az Istened
Ő benned él - a benső végtelenben
ráláthatsz az Örökkévalóra!”

2012. szept. 16–26.